පශ්චාත් අරගල සමය "ම"

පශ්චාත් නූතනවාදය හා පාරිභෝජනවාදී සමාජය වැනි වචන නූතන පරපුරට හුරුපුරුදු වූව ද සිය ජීවිත කාලයෙන් බාගයකට වැඩි කාලයක් 20වෙනි සියවසේ ගෙවා දැමූ එක්ස් කණ්ඩායම හෝ ඊට එපිට පරපුරේ පුද්ගලයන් බොහොමයක් තවමත් ශ්‍රී ලංකාවේ බහුතර දේශපාලන මතය හොබවන සංක්‍රාන්ති සමයක අරගලය සමයමක් වීම අහඹුවක් නොවේ ය. මේ කියන්නට යන්නේ ඒ විගඩම්කාර දූපත්වාසීන් තවදුරටත් බලාපොරොත්තු වන ඊනියා සංවර්ධිත රාජ්‍යය කිසිදු යථාර්ථයක් නො වන බවට අනතුරු ඇඟවීමටයි. දේශපාලනය යම් තරමකින් හෝ ප්‍රබුද්ධව කියවාගත හැකි youth එකක් සමග ඊට සපුරා වෙනස් generation gap එකක් සහිත වැඩිහිටි ප්‍රජාව සත්‍ය වශයෙන් ම මේ මොහොතේ මතවාදී ගැටුමක් නිර්මාණය කරගෙන තිබේ. පසුගිය අඩසියවස පුරා අරගල මෙහෙය වූ වාමවාදී සමාජ ව්‍යාපාර සියල්ල ශ්‍රී ලංකාවේ දී ප්‍රතික්ෂේප වූ බව සිහිපත් කළ යුතු ය. ඒ ඇයි? හිතවතුනි, මේ ගෙවෙමින් පවතින්නේ සමාජ ව්‍යාපාර යනු වමේ දිගුවක් නො විය යුතු, නව ලිබරල් දැක්මක් ඔස්සේ ප්‍රගමනය විය යුතු කර්තව්‍යයක් බව සපථ කෙරෙන නිමේෂයකි. මේ මොහොතේ ශ්‍රී ලාංකික පුරවැසියන් සඳහා තෝරා ගැනීම් ඇත්තේ දෙකකි. ලෝකය සමග ඉදිරියට යාමට නම් අනිවාර්යයෙන් ම ශ්‍රී ලංකාව ආගමෙන් හා මිත්‍යාවෙන් නිදහස් විය යුතු ය. අනෙක් විකල්පය ඊශ්‍රායලය පන්නයේ චීන අතකොළුවක් වීම ය. ගෙවී ගිය දශකය සම්පූර්ණයෙන් ම පාහේ අපි ඒ මිල චීනය වෙනුවෙන් ගෙවා දමා තිබේ. ඒ විකල්පය මෙරට ඊනියා සංවර්ධිත රාජ්‍යයක් බවට පරිවර්තනය කරනු ඇත. වසර කිහිපයකට පෙර ශ්‍රී ලංකාව තුන්වෙනි ලෝකයේ රටක් නොව මධ්‍ය ආර්ථික රටක් බවට උදම් ඇනුවේ චීනයට පින් සිදුවන්නට ය. ඒ එම ගමනේ අතරමැදි සංධිස්ථානයන් පසු කරමින් අපි ආ ගමනයි. මේ මොහොතේ පවා රටේ විදේශ සංචිත සීමා සහිත සන්දර්භයක ඉන්ධන හා බොරතෙල් නෞකා මෙරටට සම්ප්‍රාප්ත වන්නේ හාස්කමකින් යැයි විශ්වාස කරන පුරවැසියෝ ජීවත් වෙමින් සිටිති. මිත්‍රවරුනි, මට ඔබට යමක් සිහිපත් කිරීමට අවශ්‍ය ය. මේ තිබෙන්නේ ගෝඨාභය රාජපක්ෂ හිටපු ජනාධිපතිවරයා විසින් දංගෙඩියට ගෙනයමින් සිටි රාජ්‍යය ම මිස විස්කම් රාජ්‍යයක් නොවේ ය. අදටත් මේ මොහොත වන විටත් මෙරටට නිශ්චිත ආර්ථික ප්‍රතිසංස්කරණ සැලසුම් ඉදිරිපත් කිරීමට පාර්ලිමේන්තුව ප්‍රමුඛ වත්මන් ජනාධිපතිවරයා අපොහොසත්ව සිටිති. ඒ ගැන අපි ලිපිය අවසානයේ දී සංවාදයට ගනිමු.

ජූලි 09 න් පසු වූ ඓතිහාසික අරගලයේ ක්‍රියාකාරීන් ව ත්‍රස්තවාදය වැළැක්වීමේ පනත ඔස්සේ මර්දනය කෙරෙමින් තිබේ. භාෂණයේ නිදහස බින්දුවට ම වැටෙන තරමට සමාජ මාධ්‍ය ඔස්සේ පවා විවෘතව අදහස් ප්‍රකාශ කරනු ලබන තනි පුද්ගල උත්සාහයන් අත්අඩංගුවට ගැනීම ඔස්සේ බියවද්දා ව්‍යර්ථ කෙරෙමින් තිබේ. ත්‍රස්තවාදය වැළැක්වීමේ පනත කුමනාකාරයෙන් හෝ අරගලය සමග පටලවා ගැනීමට ශ්‍රී ලංකා පොලීසිය සමත් වී තිබේ. රාජ්‍ය බුද්ධි සේවාව හා අපරාධ පරීක්ෂණ දෙපාර්තමේන්තුව එක්ව ත්‍රස්ත විමර්ශන කොට්ඨාසය වෙත පැහැදිලි සාක්ෂි සපයා මේ වන විට ත්‍රස්තවාදීන් ලෙස සැකකරුවන් හඳුනාගෙන තිබේ. මේ සියල්ල ජාත්‍යන්තර මානව හිමිකම් සංවිධාන විසින් දැඩි පිළිකුලෙන් යුතුව හෙළා දකින සන්දර්භ පවා අන්තර් විශ්වවිද්‍යාලයීය ශිෂ්‍ය බල මණ්ඩලයේ කැඳවුම්කරු ප්‍රමුඛ අරගලයේ ක්‍රියාධරයින් (එක්සත් ජාතීන්ගේ මානව හිමිකම් කවුන්සිලයේ හැඳින්වීමට අනුව මානව හිමිකම් ක්‍රියාධරයින්) වෙත රැඳවුම් නියෝග නිකුත් කිරීමට ජනාධිපතිවරයා පසුබට නොවුණේ ඇයි? හිතවතුනි, මේ රික්තකය හා ප්‍රශ්නාර්ථය කියවා ගැනීම පහසු නැත. එය උපකල්පන කිහිපයක් ඔස්සේ අර්ථ නිරූපණය කළ යුත්තකි. වයස අවුරුදු 70ක් ඉක්මවා ගිය මහල්ලෙකු හොබවන ජනාධිපති ධූරය, තවමත් ජීවිතයේ අර්ධයක් හෝ ගෙවා නැති තරුණ පරපුර මර්දනයේ හස්තයට ගනිමින් සෙල්ලම් කිරීම උදෙසා අවභාවිතා කිරීම වත්මන් ජනාධිපතිවරයා ගේ බොළඳ ආශාවක් ලෙස කියවාගත හැකි ය. තවත් ආකාරයකින් ගතහොත් මේ ගෙවෙන සංක්‍රාන්ති දේශපාලන නිමේෂයේ කූට උපායක් ලෙස මානව හිමිකම් උල්ලංඝනය වීම මැතිවරණ වේදිකාවේ අනාගත ප්‍රක්ෂේපණයක් කිරීමේ උත්සාහයක් පැහැදිලිව නිරීක්ෂණය වන්නේ ය. නැවත ජනාධිපති ධූරය කිසිදා නොලබනු ඇති වත්මන් ජනාධිපතිවරයා මේ නිර්මාණය කිරීමට උත්සාහ කරන්නේ "මානව හිමිකම්" ශීර්ෂය යොදගනු ඇති අනාගත මැතිවරණ ව්‍යාපාරයේ tag line එක ය. මේ

හේතු දෙක ම එක වල්ලේ අඹ ය. එහි නිර්ලජ්ජිත ම උපුටනය, උඩඟුතය වන්නේ පොහොට්ටු මන්ත්‍රී හා ඇමති මණ්ඩලය ප්‍රමුඛ රජයේ අවශ්‍යතාව අරගලය මර්දනය කළ හැකි සීමාවක තවමත් පවතින්නේ යැයි විශ්වාස කරමින් ඔවුහු සුපුරුදු රිද්මයනේ තරුණ ප්‍රජාව සමග ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය සෙල්ලම් කිරීමයි.

ගිනිගත් මන්ත්‍රී, ඇමති නිවාස ප්‍රතිසංස්කරණ ඇස්තමේන්තු ඉදිරිපත් කිරීම, ගාලු මුවදෙර තණ පිඩලි සඳහා වියදම්, ජනාධිපති මන්දිරයට හා ජනාධිපති ලේකම් කාර්යාලයට වූ හානිය පියවීමට අදාළ ඇස්තමේන්තු ඉදිරිපත් කිරීම මහජනතාව ඉදිරියේ කොතරම් හාස්‍යජනක වූව ද ඒ සියල්ල ව්‍යවස්ථාදායකයේ උත්තරීතර ආයතනය වන පාර්ලිමේන්තුවේ සාකච්ඡා වෙමින් තිබේ. ඒ ඇයි? සහෘදයිනි, මේ සියල්ල දැන් දැන් පෙරහැර කසකරුවන් වී තිබේ, හැංගි හැංගී වෙස් බඳින්නන් වී තිබේ, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය හා මානව හිමිකම් සූනඛ ශාපයට හසු වී තිබේ. පාලකයින් මේ ආකාරයට මහජනතාව සමග වෛරී දේශපාලනයක් කරන්නේ මෙරට දේශපාලන ව්‍යාකූලත්වය ලෝකය ඉදිරියේ හංවඩු ගැසීමට නොවේ ය. රනිල් වික්‍රමසිංහ වත්මන් ජනාධිපතිවරයා රාජපක්ෂවාදයේ සොම්බි වන්නම නටමින් සිටියි. ගරු ජනාධිපති ඉවත් කරන්නේ ය, ජනාධිපති ධජය ඉවත් කරන්නේ ය, එහෙත් එම ධජය සමග යහන්ගත වූවත් අත්අඩංගුවට ගන්නේ ය, දළදා මාළිගාවට වැඩම කරන්නේ ය, මෙරට ඇමෙරිකානු තානාපති හමුවේ ධවල මන්දිරයේ අරගලකරුවන් මර්දනය කළ ආකාරය කියා උසුළු විසුළු කරන්නේ ය, පොදු බෙජනයාව කුල්මත් කරන්නේ ය. මේ සියල්ල අනාගතයේ රාජපක්ෂ උරුමය මෙරට ස්ථාපිත කිරීමේ තක්කඩි උපායයන් ය. මේ නිර්මාණය කරමින් සිටින්නේ ඒ අනුගාමිකයන් ව ය. එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානය තහනම් කර තිබූ සංවිධාන අතුරින් ද්‍රවිඩ සංවිධාන කිහිපයක් ඉවත් කිරීම ගැන හදිසියේ ම ආරක්ෂක අමාත්‍යාංශය විසින් මාධ්‍ය නිවේදන නිකුත් කළ විට මොළය උඩ ඉඳගන්නා යටත් වැසියන් කලබල වන්නේ ය. මෑත කාලීනව පාස්කු ප්‍රහාරයේ සෘජු වගකීම දැරිය යුතු ඉස්ලාම් අන්තවාදී සංවිධාන අමතක වන තරමට ම කෝටි නැගිට්ටවීමට දරන්නේ එසේ මෙසේ උත්සාහයක් නොවේ ය. පාස්කු ප්‍රහාරයේ වින්දිතයින් හට යුක්තිය ඉෂ්ට නොකරන බවට එවකට රජයේ අගමැති හා වත්මන් ජනාධිපති ප්‍රකට කරමින් සිටින්නේ ය. මේ දේශපාලනය කියවාගැනීමේ පහසු ම ක්‍රමය වන්නේ රජය ආමන්ත්‍රණය කරන ප්‍රජාව හඳුනාගැනීම යි. වත්මන් ජනාධිපතිවරයා ප්‍රමුඛ ආණ්ඩුව පැහැදිලිව ම ඉලක්ක කරන්නේ අරගලයේ සාමාජිකයින් ව නොවන අතර ගෝත්‍රික බහුතර යටත් වැසියන් ව ය, කොහොම නැටුවත් උත්තරය ගත යුත්තේ පාර්ලිමේන්තුව ඇතුළෙන් ම බවට ඔළුව පොලොවේ ගසමින් කෑ ගැසූ, ගී කියූ මරෙට බෛජනයා ව ය.

මිත්‍රවරුනි! රනිල් වික්‍රමසිංහ මිනිසුන් ඇන්දවීමේ අදක්ෂයෙකි. ඔහු සියවාරයක් කැලණිය වැන්ද ද මෝය කටතේ එලියට යන පෝල් ලෙල්ලක් තරම් වත් ජනතාව ඔහුව පිලිගන්නේ නැත. තෙල් පෝලිම්, ගෑස් පෝලිම්, පාස්පෝට් පෝලිම් ඉවර යැයි සිතා සැනසුම් සුසුම් හෙලන උක්ත ජනතාව වෙත ට නාලක ගොඩහේවා වියත්මග මන්ත්‍රීවරයා හදිසියේ ම හොල්මන් කතාවක් කියා තිබුණි. ලබන වසරේ විදේශ ණය ඩබල් වෙනු ඇති බවත්, අපි රටක් වශයෙන් ආර්ථික අර්බුදයේ තව තවත් සිරවෙනු ඇති බවත්, එය හුදකේ ම ස්වයංචින්දනයක් පමණක් බවත් කියූ විට ආයෙත් වියත්මග උඩට එන්නේ යැයි මේ වියත්හු සිතා සිටිති. ශ්‍රී ලංකාව තවමත් රටක් යැයි සිතා සිටින්නේ නම් ඔබට වැරදී තිබේ. රටවල් වෙනයි, කොලනි වනෙයි. අපි සිටින්නේ අනුන්ගේ රටක ණයට ය. ඒ ණය ගෙවෙන්නේ හරි අපූරු ආකාරයකට ය. පසුගිය මාසය පුරාවට මරෙට ඉන්ධන භාවිතය කැපී පනෙනෙ ලසෙ අඩු වී තිබේ, ගෑස් පරිභෝජනය සීමා වී තිබේ, පොදු ප්‍රවාහනයේ මගීන් ඉහළ ගොස් තිබේ, අධි උද්ධමනය වෙමින් තිබේ, අර්බුදයට හුරු වෙමින් තිබේ. මේ සිටින්නේ පුරවැසියන් නොව ගෝත්‍රිකයින් ය. ඔබ, මම උපයා ගන්නා ධනය අවශ්‍ය ඕනෑම දයෙකට වියදම් කිරීමට අයිතිවාසිකමක් සහිතව ඉපදී ඇත්තේ ය, එහෙත් වැඩි මිලක් ගෙවා එම භාණ්ඩය හෝ සේවාව ලබා ගැනීමට ඔබේ හෝ මගේ සෘජු බලපෑමක් නොමැති නම් එය පාලකයින් වෙතින් ප්‍රශ්න කිරීමේ අයිතිය දන්නා බව පුරවැසි ලක්ෂණය යි. මගේ ප්‍රශ්නය, ඔබ වැඩි මිලක් ගෙවන්නේ ඇයි? වැඩි මිලක් ගවො හෝ ඇතැම් භාණ්ඩ හා සේවා ඔබට ලබාගත නොහැක්කේ ඇයි?

ආර්ථිකය අසමතුලිත බව පුරවැසියන් තේරුම් ගත යුතු ය, එහෙත් එය වටහාගත යුත්තේ පාලකයින් කියනා වැල් බයිලා අසා සිටීමෙන් නොවේ ය. ඕනෑම රූපවාහිනී හෝ ගුවන්විදුලි නාලිකාවක ප්‍රවෘත්ති විකාශයක වැඩියෙන් ම ඇසෙන්නේ මෙරට දේශපාලකයින් නම් හිස් මිනිසුන් ගේ ප්‍රකාශ ය. පිරුණු මිනිසුන් කට අරින්නේ නැත. නැත්නම් ඔවුහු කියනා දෙය මෙරට ගෝත්‍රිකයින් ට තේරෙන්නේ නැත. බොජනයා වැඩියෙන් ම ආශා කරනා සුරංගනා කතා තවදුරටත් කීමට කිසිදු පාලකයෙකුට සදචාරාත්මක අයිතියක් හෝ එම තනතුරු දැරීමට අයිතියක් හෝ ඔවුනට නැත. මේ අරගලය ඊළඟ පියවරට යන්නේ නම් ඊට ප්‍රථමයෙන් සියලු මාධ්‍ය නාලිකා පුනරුත්ථාපනය විය යුතු ය. ප්‍රවීණ ගවේෂණ මාධ්‍යවේදී වික්ටර් අයිවන් වරක් කියූ පරිදි ම මෙරට දේශපාලනය වෙනස් වීමට දවසකට පෙර හෝ ජනමාධ්‍ය වෙනස් විය යුතු ය. මාධ්‍යකරණයේ අඩිබර දශකය ඒ අනුව එළැඹෙමින් තිබේ. මේ ආකාරයෙන් යා හැකි ආර්ථිකමය දුර ප්‍රමාණය කිසිසේත් ම අවිනිශ්චිත මොහොතක රාජ්‍ය නිලධාරීන්ව විදේශ සේවයේ යෙදවීම වැනි අන්දහුත විසඳුම් අතිශය හාස්‍යජනක ය. සැලැස්ම විය යුත්තේ වෘත්තිකයින්ව නිර්මාණය කිරීම ය. ජාතික ආරක්ෂක වියදම් කප්පාදු කර අධ්‍යාපනය උසස් කිරීමට ඕනෑවටත් වඩා අවකාශ තිබේ. පුරවැසියන්ගෙන් ආරක්ෂා වීමට ජාතික ආරක්ෂාවක් අවශ්‍ය නැත. එහෙත් ගෝත්‍රික බෙජනයා සමග එසේ බැරි ය. කෘෂිකාර්මික නවෝත්පාදන උදෙසා පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ විද්‍යා පීඨයක් එහෙම පිටින් ම තිබේ. ගෙවුණු විනිසතියේ නොකෙරූ හපන්කම් කිරීමට මේ තක්කඩින්ට මාස 03කින් කොහොමත් බැරි ය. බලය දියවන්නාවෙන් එළියට ආ යුතු ම ය.

පමෝද් මධුසර
රාජ්‍ය නිලධාරි
ශ්‍රී ලංකාව
2022-08-24